

Volnost, rovnost, bratrství! (Ale pouze pro někoho)

Autor: Karel Veliký

Francie, země „nesmrtelných principů“, vyhlášených roku 1789: *volnost, rovnost, bratrství!* Jejich stoupenci je do žitého světa vnesli demokratickými ústavami a institucemi, které převratně změnil, mění a ještě změní poměry lidských společností v nesmírně složitém společenském procesu, v němž se nadčasový idealismus mísí s každodenním pragmatismem a lidskými slabostmi (od těch prostých k vychytralým, skrytě instrumentalizujícím obecné zásady ve prospěch soukromých zájmů), jakož i pastmi dějinného vývoje – např. výše uvedená „svatá trojice“ demokratismu má v sobě globalismus od samého počátku, avšak v obecné představě osmnáctého století se vztahovala především na příslušníky národně-státního tělesa, hluboce rozděleného staletými stavovskými přehradami a svázaného stavovskými pravidly, pak teprve na sousední „křesťanské“ národy – **svět**, kdežto o samotné příslušnosti Afričanů k lidskému druhu pochybovali i mnozí tehdejší největší volnomyšlenkáři... Atd.

Nejodpornějším rysem demokratických režimů se zdá být jejich pokrytectví, rozhodně pro lidi mimo mocenský a správní aparát. Pro ně je totiž politika – správa obce – dosud nějak spjata s etickými a mravními (a tedy duševními) ne-li dokonce s duchovními a náboženskými (judeo-křesťansko-islámskými) měřítky. Pro takové „prostáčky“ (včetně těch zprvu nachytaných na vějičku „občanské společnosti“) je pak liberalisticko-demokratický systém legitimizací **lži**. Režimní politolog či verbální egalitář z pozadí naopak ví, že politika jako disciplína se od etických měřítek o s v o b o d i l a právě v novověku (s pochybným odvoláváním se na Machiavelliho „renesanční“ reakci vůči slábnoucímu křesťanskému mýtu), každý tradicionalista (v guéno-evolovském smyslu) k tomu dodá, že u počátku tohoto vývoje stálo

již ostré oddělování světského a duchovního (vládnutí) posvěcené křesťanstvím, ale také neméně ostré rozdělování veřejného a soukromého uzákoněné tzv. římským právem z dob upadající multikulturní starověké říše, kdy se právním vymezením posiloval alespoň soukromý prostor, neboť veřejný (obecní) se v tom biokulturním babylonu rozkládal.

K těmto řádkům nás inspiroval článek „Porušování veřejných svobod: Francie vzorem tyranie?“, podávající pouze stručný výčet parlamentářského pokrytectví bez pokusu objasnit si, z čeho vychází a proč. Jde vlastně o běžné příklady dvojího metru, jak je dobře známe také v Česku, protože se ale týkají mj. francouzského identitářství a Nové kultury, pokládáme za důležité je uvést, ostatně jevy ze Západu se za Rýnem zjevují jen s větším či menším odstupem. Co že se to tedy děje v zemi velké buržoazní revoluce, která kdysi svrhla již „degenerovanou“ šlechtu a „parazitní“ duchovenstvo, držící se vyčpělého křesťanského mýtu, zpřetrhala stavovské vazby a z takto uvolněné (liberalizované, doslova bující) energie za sto let dobudovala přední národně-demokratický stát? Ještě strpení! Kapitalismus, hospodářský pohon národně-demokratického režimu převzatý po Napoleonově porážce od Bank of England spolu s výdobytky anglického průmyslu, nejprve svým „výrobním způsobem“ vykořenil masy, které vrhl do továren, potřebujících suroviny a odbytiště v koloniích a nakonec do válek o ně. A zároveň místo stavovských přehrad prohloubil třídní propasti. S tím revolucionáři roku 1789 také nepočítali! Stejně jako s tím, že pro kapitál bez hranic bude jejich národní stát záhy zbytnou překážkou.

Zatímco vzdálenost mezi liberalistickou pravíci a demokratickou levicí se ve francouzském parlamentu již během devatenáctého století sblížovala v **střed**, prorůstající na život a na smrt s kapitálem, obrany části proletarizovaného lidu se ujali socialisté, hodlající třídní nerovnosti vznikající kapitalistickým výrobním způsobem vyrovnat státním přerozdělováním bohatství, až už reformním nebo revolučním, a tak obrodit n á r o d n í s j e d n o c e n í občanského zákoníku, jemuž nové majetkové rozdíly zasadily těžko zhojitelné rány. Socialistům, ať už mezinárodním nebo národním, vděčí Francouz nejvíc za mnohé s a m o z ř e j m o s t i (omezování dětské práce, zkracování pracovní doby, nárok na dovolenou atd.). Světová hospodářská krize ve třicátých letech a obavy **středu** a jeho podpůrců z bolševické, fašistické a nacionálně socialistické vzpoury proti parlamentářství jejich snahám napomohly. Po roce 1990 však systém socialisty, včetně těch nejrudějších, definitivně do svého **středu** koptoval. Faktická účinná opozice soc-demo-liberálního **středu**, resp. plutokratického systému, který **střed** zastupuje rozhodně víc než obyvatelstvo, tedy již neexistuje. Vyskytují se pouze iniciativy a sdružení, které „nejsou v souladu s hlavním proudem myšlení“. A právě proti nim mocenský aparát zasahuje.

La Citadelle

Zákony, mající bránit zneužívání moci, jsou v takových případech obcházeny nebo otevřeně porušovány, např. ignorováním soudních rozhodnutí příslušnými úřady. Konkrétně: v Lille policie zabraňovala vstupu do **La Citadelle**, baru s občůdkem, místu srazů a kamarádství místních identitářů, přestože správní soud rozhodl o zrušení jeho uzavření čili naprosto nezákonně. V Paříži na obdobnou svévoli doplatil l'Institut Iliade, nástupce GRECE (tj. Sdružení pro výzkum a studium evropské kultury), jemuž bylo zakázáno uspořádat konferenci v soukromých prostorách (na ohrožení „veřejného pořádku“ se lze tudíž odvolávat jen stěžít) s odůvodněním, že „výroky, které by někteří řečníci mohli pronést, mohou podněcovat k nenávisti“. Zákaz byl uložen na poslední chvíli, bez jakéhokoli předchozího upozornění, které by umožnilo se proti němu odvolat, a navíc byl zaslán na privátní adresu, tedy příznivci, neuvedenému v žádném z materiálů institutu! Policie byla pro jistotu na místě, aby zabránila případnému pokusu zákaz nerespektovat. Přestože nikdo z řečníků ani členů Institutu Iliade nebyl nikdy odsouzen za jakýkoli trestný čin, strážci „veřejného pořádku“ je do sálu nepustili.

Jedná se o tentýž způsob omezování, šikanování a zastrahování, který v roce 2021 skončil soudním rozpuštěním skupiny Génération Identitaire, přestože za devět let činnosti žádný z jejich aktivistů nebyl odsouzen za násilí. Hlasitě však Francouze varovali před „velkou výměnou“ (viz **Renaud Camus**), čímž narušovali a ohrožovali „veřejný pořádek“ k ní směřující, ba hnaný. O sedm měsíců později postihl stejný osud katolizující identitářskou skupinu L'Alvarium. Kromě svévolného rozpouštění takovýchto iniciativ jsou tu ale i šílené likvidační pokuty ukládané jejich aktivistům. Jak připomíná Jean-Eudes Gannat, zakladatel Alvária z Angers: jen v Angers to za rok 2022 dělalo pětasedmdesát tisíc eur pro přibližně patnáct mladých lidí „z důvodů stejně rozmanitých jako neopodstatněných“. Nemluvě o

útocích na jejich soukromý a profesní život – ztráta zaměstnání, zmrazení soukromých nebo firemních bankovních účtů, nemožnost navštěvovat univerzity atd.

Střed má svou obrannou škálu a dostatek školených expertů, kteří ji vybrušují a rozvíjejí. Na této škále **Génération Identitaire**, **l'Institut Iliade** a **l'Alvarium** patří k tzv. krajní pravici – tedy k obrazu nebezpečného nepřítele, absolutního zla, hrůzy. A hrůza, to je přece teror! Autor článku o „porušování veřejných svobod“ se však ptá: „Kolik lidí zemřelo ve Francii v důsledku krajně pravicového terorismu?“ Odpověď zní: ani jeden. Že by díky mimořádně efektivní práci zpravodajských služeb? Je-li tomu tak, proč jsou tytéž služby tak málo účinné proti islámskému terorismu? Jedna ze dvou možností: buď jsou bílí mládenci *m o n i t o r o v á n i* pozorněji než ti mouřenínsko-saracénští, anebo je hrozba bílého terorismu jen strašidlo pro medioty. Demo-liberální škála nebezpečí je ostatně dostatečně pružná, jak v nové dějinné situaci dosvědčuje vysoká tolerance týchž expertů k projevům ukrajinského šovinismu, ba vlajkonošsko-žoldněřského „neonacismu“.

l'Institut Iliade

Někdo si třeba řekne, „no co, tyhle marginální skupinky, každej režim potřebuje kacíře, na který může ukázat“ (představte si, že by si snad francouzští identitáři v Praze zařídili jako **les troglos z West Hamu**, to by nebyla ta „báječná atmosféra“, nýbrž ... však víme). A rození protivníci jsou v každé lidské skupině. Jenže ve Francii (údajná) zastupitelská „lidovláda“ již zase zasahuje proti nejširším vrstvám obyvatelstva. Stačí si připomenout pár událostí z posledních let. Kritickou zprávu týkající se policejních opatření a svobody shromažďování v souvislosti s masovým lidovým hnutím „**žlutých vest**“, vydala dokonce komisařka Rady Evropy pro lidská práva. Odsuzuje v ní počet a závažnost zranění způsobených

demonstrantům. Vyzvala OSN k prošetření těchto případů, přičemž Francii v souvislosti s násilným potlačováním demonstrací jmenovala jako jedinou z evropských zemí mezi Venezuelou, Súdánem a Haiti. Jinou francouzskou zvláštností je ústavní článek 49 odstavec tři, umožňující přijmout zákon bez jakékoli debaty, pozměňovacích návrhů nebo diskuse s opozicí. V březnu loňského roku tak byl bez hlasování schválen návrh zákona o důchodové „reformě“, ačkoli podle průzkumů byla drtivá většina obyvatel (80 až 93 procent) proti. (V té souvislosti je rovněž třeba připomenout, že Macrona do prezidentského úřadu vyneslo pouhých 27 % voličů neboli 9,7 milionu lidí ze 48,7 milionu zapsaných na volebních seznamech.) Během následných protestů Liga lidských práv po čtvrté během pěti let konstatovala nepřiměřené použití síly. V Saint Soline dokonce obvinila policii z úmyslného bránění pomoci těžce zraněným. Amnesty International označila tyto scény za „nedůstojné demokracie“, člověka s bazálním historickým vědomím ovšem neudiví. Naši čtenáři dobře vědí, že ještě v únoru 1934 střílely pořádkové síly před parlamentem do demonstrantů, mezi nimiž bylo mnoho veteránů Velké války, rovnou z kulometu. A po celé slavné devatenácté století zastavovaly a rozháněly stávkující salvy pušek a jízda s tasenou šavlí. Tu a tam barikády prorážela i kanonáda, takže hrubé násilí k demokracii, jako ke každé jiné moci v případě „nutnosti“ (tedy jejího ohrožení) prostě patří, inherentně. Stejně jako potlačování nepohodlných názorů, zneviditelňování politických oponentů, nejrůznější zákazy (včetně financování platforem, jejichž „obsah je v rozporu s naším etickým kodexem“ inzercí), autocenzura a cenzura, bránění bádání tam, kde se to našim mocenským zastupitelům nehodí atd. atd. Ach, to pokrytectví... Každý občan má sice právo zastávat vlastní názor (to ale mohl i v naprosté „totalitě“), leč je-li zrovna protidemokratický, určitě se s ním daleko (natož „vysoko“) nedostane. Přesto je důležité prosazovat uvědomění, že *volnost, rovnost, bratrství* jsou jakožto principy možná opravdu nesmrtelné, jejich uplatňování v celosvětovém měřítku však lidské skupiny ohrožuje, ničí totiž jejich skupinové identity (formy, struktury) a neumožní jim přetrvat jinak než v smíchané globalizované (mondializované) mase.

Poznámka:

Zákon „Avia“ navržený Laetitií Aviaovou, „novou Francouzskou“, k „potírání nenávisti“ na internetu, vhodně doplňuje PACS – Pacte-Contrat de Solitaire – již letitý zákon pro solidaritu s homopáry. Správný český pokrokář, neziskovčík či liberast, je ale především spontánně flexibilní: nějaký rozpor mezi vylepováním nálepek Hate Free Zone minulou sezónu a nošením mikiny s krvavým nápisem Kill The Russian v tu letošní, ho zjevně nevzruší... (to je osobní svědectví).

Inspirováno úvahou Audrey d’Aguannové **Libertés publiques bafouées : la France modèle de tyrannie?**, která vyšla na stránkách Breizh-Info 28. května 2023.